

Skot Vesterfeld

SPECIJALCI

Prevela
Ksenija Vlatković

■ Laguna ■

Naslov originala

Scott Westerfeld
SPECIALS

Copyright © 2006 by Scott Westerfeld

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Svima vama koji ste mi pisali o serijalu. Hvala
vam što ste mi rekli šta je po vašem mišljenju
dobro, šta pogrešno, a šta vas je dovelo u
iskušenje da bacite knjigu iz ruke.
(Sami znate na koga se to odnosi.)*

Prvi deo

U KOŽI SPECIJALCA

Počupamo li latice cvetu, nećemo
pokupiti njegovu lepotu.
Rabindranat Tagor, *Zalutale ptice*

PADOBRANCI NA ŽURCI

Šest lebdodasaka kliznu munjevito i skladno između krošanja kao bačene i rasute karte. Vozači dasaka su se uz smeh saginjali i vijugali između granja okovanog ledom, savijenih kolena i ruku ispruženih upolje. Za sobom su ostavljali svetlucavu kristalnu kišicu od sićušnih ledenih kapljica, stresenih s borovih iglica i obasjanih mesečinom.

Tali je sve osećala ledeno jasno: oštar, studen vetar na golim miškama, prebacivanje težišta s noge na nogu zahvaljujući čemu su joj stopala ostajala prikovana za lebdodasku. Udisala je šumski vazduh, a ledeni miris četinara, gust kao sirup, oblagao joj je grlo i jezik.

Hladan vazduh kao da je dodatno izoštrio zvuke: slobodan skut domske jakne vijorio se na vetru uz klepet poput zastave, prianjajući đonovi škripali su po lebdodasci pri svakom skretanju. Fausto joj je kroz potkožnu antenu puštao muziku za igranje, inače nečujnu za okolni svet. I pored razuzdanog ritma, Tali je čula trzaj svakog posebno ojačanog vlakna svojih novih mišića.

Žmirkala je od hladnoće, oči su joj se punile suzama, ali one su joj samo izoštravale vid. Ledenice su sjaktale poput munjica

dok je šibala pored njih, a mesečina je kupala svet srebrnastom svetlošću, kao da je stari crno-beli film treperavo oživeo.

Upravo je u tome čar kad si sekač: *sve* je sad ledeno, pa joj se činilo da joj svet otvara kožu.

Šaj se obruši pored nje, i kad im se prsti očešaše u prolazu, kratko joj se osmehnu. Tali pokuša da joj uzvрати, ali stomak joj se čudno uzburka od pogleda na Šajino lice. Petoro sekača je te noći pošlo u tajnu akciju. Crne dužice im behu skrivene iza sočiva bez sjaja, a okrutne lepotanske njuške umekšane pametnom plastikom. Maskirali su se u rugobe da bi nepozvani mogli upasti na žurku u Kleopatrinom parku.

Tali se, međutim, činilo kako je za nju prerano da se prerušava. Iako je specijalna tek dva meseca, kad god bi pogledala u Šaj, očekivala je da vidi novu i čarobno okrutnu lepotu svoje najbolje drugarice, a ne njenu večerašnju masku rugobe.

Iskosi bok daske da izbegne granu okovanu ledom, prekinuvši kontakt. Usredsredila se na caklasti svet, na pokrete tela kojima je navodila dasku da klizi između krošanja. Strujanje studenog vazduha pomagalo joj je da skrene misli na okolinu i zaboravi kako joj nešto nedostaje – da zaboravi da Zejn nije s njima.

„Pred nama je grupica rugoba spremnih za žurku.“ Muziku presekoše Šajine reči, koje je uhvatio čip u njenoj vilici i preneo mrežom potkožnih antena tiše od šapata. „Jesi li sigurno spremna za ovo, Talić?“

Tali duboko udahnu, upijajući hladnoću koja je bistrila mozak. Živci joj i dalje behu napeti, ali sad bi bilo skroz bez veze da se povuče. „Ne brini se, šefice. Ovo će biti ledeno.“

„I treba. *Zato* i idemo na zabavu“, reče Šaj. „Hajde svi da izigravamo vesele rugobice.“

Neki sekači se prigušeno nasmejaše, zagledajući jedni drugima maske na licima. Tali takođe postade svesna svoje milimetarski tanke maske: plastična ispupčenja i grudvice pravili

su joj bubuljice i mane po licu i skrivali božanstvenu mrežu uskovitlanih treptavih tetovaža. Kao žilet oštre zube prekrila je neujednačenim krunicama, a lažnom kožom je naprskala čak i tetovirane ruke.

Dovoljno joj beše da baci pogled u ogledalo pa da shvati kako izgleda: kao najobičnija rugoba. Nezgrapna, kukastog nosa, klinački zaokrugljenih obraza, nestrpljiva u iščekivanju sledećeg rođendana i operacije koja će joj ošašaviti mozak i omogućiti joj život preko reke. Drugim rečima, obična petnaestogodišnjakinja.

Beše to njen prvi zadatak otkad je postala specijalna. Očekivala je da će biti spremna na sve posle silnih operacija tokom kojih su joj osnažili telo novim mišićima i poboljšali reflekse tako da se kretala spretno poput zmije, kao i posle dva meseca provedena u kampu za obuku sekača, gde je živela u divljini, s malo sna i bez hrane.

I onda joj je jedan pogled u ogledalo uzdrmao samopouzdanje.

Nije joj pomoglo ni to što su u grad uleteli preko Naboraništa, prelećući beskrajne redove istovetnih, zamračenih kuća. Besciljna jednoličnost mesta na kome je odrasla samo je probudila neprijatan osećaj u udovima, koji je dodatno pogoršavalo lepljenje domske uniforme za osetljivu novu kožu. Činilo joj se da je podšišano drveće zelenog pojasa sve jače pritiska, kao da grad pokušava ponovo da je svede na prosek. A njoj se dopadalo da bude specijalka, dopadalo joj se da živi na otvorenom, da bude ledena i *poboljšana*, pa nije mogla dočekati da se vrati u divljinu i strgne s lica masku rugobe.

Ona stegnu pesnice i oslušnu talase mreže potkožnih antena. Preplaviše je muzika koju je puštao Fausto i zvuci ostalih sekača – tiho disanje, vetar koji im je duvao u lice. Zamislila je da su jedva čujni otkucaji njihovih srca odraz sve jačeg uzbuđenja sekača koje odjekuje u njoj.

„Razdvojte se“, naloži Šaj dok su se približavali svetlima žurke. „Ne treba previše da ličimo na družinu.“

Četa sekača se raštrka. Tali je ostala uza Šaj i Fausta, dok su Taš i Ho odleteli prema vrhu Kleopatrinog parka. Fausto podese zvučnu kutiju i muzika utihnu, ostavljajući samo zvuk šibanja vetra i udaljenu graju žurke.

Tali još jednom uznemireno udahnu i kroz nju munjevito prostruja miris gužve – znoj rugoba i prosuti alkohol. Na zabavi nije korišćen sistem potkožnih antena za razglas, već se muzika snažno orila kroz vazduh, a njeni zvučni talasi razlegali se kroz krošnje u hiljadama odjeka. Rugobe su uvek bučne.

Na obuci je naučila kako da se uz pomoć eha kreće šumom zatvorenih očiju, kao slepi miš koji sledi svoj piskavi kliktaj. Ali večeras se mora osloniti na oči. Šajini doušnici iz Rugobišta doznali su da će uljezi noćas upasti na zabavu – Novodimljani dele nanose i ponovo prave pometnju.

Zato su tu sekači: posredi je specijalna okolnost.

Trojka se prizemlji malo dalje od strobo-zraka koje su rasipale lebdokugle i dočeka se na šumsko tlo prekriveno borovim iglicama krtim od mraza. Šaj posla daske u krošnje da ih čekaju, a onda uperi još jedan zainteresovan pogled u Tali.

„Mirišeš na nervozu.“

Tali slegnu ramenima, osećajući se nelagodno u uniformi doma za rugobe. Šaj uvek može da namiriše šta ko oseća. „Možda, šefice.“

Čim su se primakli zabavi, jedna lepljiva stara uspomena podseti je kako se osećala kad god je stizala na neku žurku. Čak je i kao šašavoglava lepotanka mrzela što joj poigravaju živci svaki put kad se nađe stisnuta u gomili, od tolike toplote tela, od težine njihovih pogleda. Maska ju je žuljala i smetala joj je; bila je nalik opni koja je deli od ostatka sveta. Krajnje nespecijalno. Obrazi joj načas planuše ispod plastike, kao rumenilo od stida.

Šaj je uhvati za ruku. „Ne brini se, Talić.“

„Ma, to su samo rugobe.“ Faustov šapat preseče vazduh. „A i mi smo uz tebe.“ Spustio joj je ruku na rame i lagano je gurnuo napred.

Tali klimnu glavom, osluškujući spore, smirene udahe ostalih sekača preko mreže potkožnih antena. Baš kao što joj je Šaj obećala: sekači su međusobno povezani, oni su nerazdvojna družina. Više nikad neće biti sama i pored toga što oseća da je nešto izgubila. I pored vrtoglave panike zbog toga što joj zapravo nedostaje Zejn.

Ona se probi kroz granje, zakoračivši za Šaj na zaslepljujuće svetlo.

Tali je sad imala savršeno sećanje, a ne kao u vreme kad je bila šašavoglava lepotanka, neprekidno zbunjena i smušena. Dobro je pamtila koliko važnosti rugobe pridaju prolećnoj žurki. Dolazak proleća nagoveštava duže dane za izvođenje fazona i vožnju na lebdodasci, kao i niz novih zabava na otvorenom.

Pa ipak, dok je s Faustom pratila Šaj kroz gužvu, nije osetila ni trunku one energije koje se sećala od prošle godine. Žurka joj je delovala krajnje nezanimljivo, potpuno dosadno i nesređeno. Rugobe su samo stajale unaokolo, odveć nesigurne i stidljive, tako da je svako ko se usudio da zaigra izgledao kao da se previše trudi. Onako nepomični i izveštačeni, podsećali su na dekoraciju za žurku na video-ekranu, koja tu stoji dok ne stignu živi ljudi.

Međutim, morala se složiti s onim što je Šaj imala običaj da kaže: rugobe nisu ni izdaleka toliko izgubljene kao šašavoglavi lepotani. Gužva se lako razmicala pred njima, kao da im se svi sklanjaju s puta. I pored silnih bubuljica i nepravilnosti na licu, rugobe su imale oštro oko i često bile uznemirujuće

promućurne. Svakako behu dovoljno bistri da naslute kako se troje sekača po nečemu razlikuju. Iako niko nije dovoljno dugo zadržao pogled na Tali da shvati ko se krije iza maske od pametne plastike, rugobe su uzmicale i na najmanji njen dodir, stresajući ramena od jeze, kao da su namirisale opasnost u vazduhu.

Tali je bez napora čitala misli koje su im se smenjivale na licu. Zapažala im je i u izrazu i u kretnjama ljubomoru i mržnju, suparništvo i privlačnost. Otkad je postala specijalac, sve je videla jasno kao na dlanu, kao da iz visine posmatra šumski puteljak.

Uhvati sebe kako se osmehuje, konačno opuštena i spremna za lov. Neće joj biti teško da uoči padobrance na zabavi.

Prelazila je pogledom po okupljenima, vrebala sve koji deluju kao da su zalutali: one s viškom samopouzdanja, s preterano razvijenim mišićima i s kožom preplanulom od života u divljini. Umela je ona da prepozna Dimljane.

Jesenas, dok su još bile rugobe, Šaj je pobegla u divljinu da izbegne operaciju kojom će je pretvoriti u šašavoglavu leptotanku. Tali je pošla za njom da je vrati kući, ali su onda obe ostale u Starom Dimu nekoliko dugih nedelja. Pravo je mučenje bilo živeti kao zver, ali sad su joj dobro došla znanja koja je tamo stekla. Dimljani se ponašaju nadobudno; umišljaju da su bolji od ljudi iz grada.

Nije ni trepnula a već je pronašla u gužvi Hoa i Taša s druge strane poljane. Štrčali su kao kakav par mačaka koje klize kroz jato gegavih pataka.

„Šefice, zar ti se ne čini da se previše ističemo?“, prošaputa, šaljući reči preko mreže.

„Kako misliš da se ističemo?“

„Pa, svi ovde deluju načisto pogubljeni. A mi... specijalno.“

„Zato što mi i *jesmo* specijalni.“ Šaj uputi Tali pogled preko ramena, a na licu joj zaigra osmejak.

„Zar nije ideja da budemo prurušeni?“

„Jeste. Ali to ne znači kako ne treba da se *zabavljamo!*“ Šaj se hitro umuva u gužvu.

Fausto dodirnu Tali po ramenu. „Gledaj i uči.“

Fausto je postao specijalan pre Tali. Sekači su najnoviji ogranak Specijalnih okolnosti, a Talina operacija je trajala duže od svih. Ona je u prošlosti počinila isuviše bezveznih stvari, te je doktorima otišlo dosta vremena dok nisu zgulili sve te nagomilane slojeve krivice i stida. Slučajno zaostala osećanja umela su da smute čoveka, što ni najmanje nije specijalno. Moć počiva na ledenoj jasnoći, na tačnoj predstavi o tome ko si, na ranjavanju nožem.

I tako Tali ostade uz Fausta da gleda i uči.

Šaj nasumice zgrabi prvog momka i odvoji ga od devojke s kojom je razgovarao. Prolio je piće po tlu dok je negodujući pokušavao da se otme od Šaj, ali onda su im se pogledi sreli.

Tali uoči da Šaj ne izgleda toliko ružno kao oni, već da joj se i pored maske rugobe nazire ružičasti plam u očima. A one joj behu užagrire pod svetlima stroba kao oči grabljivice kad je privukla momka bliže k sebi, ovlaš ga dodirnuvši telom, koje se uvilo gipko kao drmnuto uže.

Od tog časa momak više nijednom nije skrenuo pogled s nje, čak ni dok je dodavao piće svojoj bezveznoj devojci, koja je blenula otvorenih usta. Rugoba spusti ruke na Šajina ramena i poče pratiti pokrete njenog tela.

Tad i drugi obratiše pažnju na njih.

„Nešto mi je nepoznat ovaj deo plana“, prozbori Tali tiho.

Fausto se nasmeja. „Specijalcima ne trebaju planovi. Pogotovu ne oni pipavi.“ Stajao je tik iza Tali i držao je obgrljenu

oko struka. Osećala mu je dah na zatiljku, od čega joj se telom počese širiti žmarci.

Odmače se od njega. Mada su sekači običavali da se neprekidno dodiruju, ona se još nije navikla na taj deo života specijalaca. Ti su dodiri u njoj samo budili još veću nelagodu što Zejn još nije s njima.

Kroz mrežu potkožnih antena čula je kako Šaj šapuće dečku. Dah joj se produbio i pored toga što je mogla da istriči klik* za dva minuta a da se ni najmanje ne zadiše. Oštar, iskrzan zvuk zapara mrežu kad im se obrazi očesaše, a Fausto se zakikota što se Tali lecnula zbog toga.

„Opusti se, Talić“, obrati joj se dok ju je trljao po ramenima. „Zna ona šta radi.“

Jedno beše očito: Šajin ples se širio i usisavao sve više ljudi. Zabava je do tog časa podsećala na nemirni mehur koji lebdi u vazduhu, da bi mu Šaj probušila napetu opnu i oslobodila nešto ledeno iznutra. Okupljeni počese da se uparuju, da obmotavaju ruke jedni oko drugih i da se sve brže kreću. Ovo je opazio i onaj ko pušta muziku – zvuk se pojačao, basovi produbili, lebdokugle iznad njihovih glava treptale u ritmu od crnila do zaslepljujućeg sjaja. Masa poče da skače gore-dole uz muziku.

Tali oseti kako joj srce sve brže kuca. Beše zapanjena što je Šaj bez trunke napora uspela sve da ih povuče za sobom. Žurka se promenila, okrenula se naglavačke, a sve to zahvaljujući Šaj. Za razliku od glupavih fora iz vremena kad su bzrgfzbzrgfzbzrgfzbzrgfbbile rugobe, pa se iskradale preko reke ili krale bandži-jakne – ovo je bila *čarolija*.

Specijalna čarolija.

I kakve veze ima to što se ona maskirala u rugobu? Šaj je tokom obuke neprekidno tvrdila da su šašavoglavi lepotani sve

* **Klick** je uobičajena vojna oznaka za kilometar. (Prim. prev.)

pogrešno shvatili: uopšte nije važno kako izgledaš. Važno je kako se nosiš, kako *vidiš* sebe. Snaga i refleksi su samo deo priče – Šaj je naprosto *znala* da je specijalna, pa su je i drugi tako videli. Svi oko nje podsećali su na obične tapete, na beživotno pozadinsko ćaskanje, sve dok ih Šaj nije obasjala sopstvenom svetlošću.

„Hajde“, prošaputa Fausto, odvlačeći Tali od gomile koja se sve više zbijala. Povukli su se na obod gužve pošto su neprimitno šmugnuli pored očiju prikovanih za Šaj i njenog bezveznog dečka. „Kreni onamo. I budi oštra.“

Tali klimnu glavom, osluškajući sve vreme šapate ostalih sekača, raštrkanih po zabavi. Najedared joj se sve to učini smisljeno...

Žurka je bila previše umrtvljena, previše mlitava da bi i specijalci i njihov plen ostali neprimećeni. Masa je, međutim, sada podigla ruke i mahala levo-desno u ritmu muzike. Kad sve okupljene zahvati oluja pokreta, kroz vazduh poleteše plastične čaše. Ukoliko Dimljani nameravaju da upadnu na zabavu, eto im prilike koju su čekali.

Postade zaguljeno kretati se kroz gužvu. Tali je prošla kroz grupicu mladih devojaka – gotovo klinki – koje su skupa igrale zatvorenih očiju. Sjaj naprskan po neravnoj koži njihovih lica sijao je pod treptavim svetlima lebdokugle. Devojke se nisu čak ni trgle kad se Tali progurala između njih; njenu specijalnu auru pomračila je nova energija žurke probuđena Šajinim čarobnim plesom.

Dok se sudarala s telima malih rugoba, Tali ponovo postade svesna svih promena u svom telu. Nove kosti joj behu načinjene od veštačke keramike za izgradnju letelica, lake kao bambus a čvrste kao dijamant. Svaki mišić beše kao bič upreden u jedinstveno samoobnavljajuće vlakno. U poređenju s njom rugobe su delovale krhko i rastresito, kao oživele plišane igračke – doduše malo preglasne, ali zato bezopasne.

U glavi joj se oglasi ping kad Fausto pojača domet mreže potkožnih antena, a onda do nje doplovi iscepkana buka: cika devojke koja je igrala pored Taša, gruvanje basa iz zvučnika kraj koga je Ho stajao, a ispod svega toga uznemirujuće reči koje je Šaj šaputala na uho svom bezveznom dečku. Tali se učini da je odjednom ona sama petoro ljudi istovremeno, te da joj je svest rasuta po čitavoj zabavi, čiju energiju upija kroz spoj graje i svetla.

Udahнула je duboko i uputila se u dno poljane, čeznući za tamom izvan svetlosti lebdokugli. Odatle će ionako moći bolje da osmatra, da zadrži bistriji um.

Dok se muvala kroz gužvu, otkri kako joj je lakše da igra i da prati kretanje mase, umesto da se na silu probija kroz nju. Pustila je rulju da je nosi, baš kao kad je prepuštala visokim vazdušnim strujama upravljanje lebdodaskom, zamišljajući sebe kao pticu grabljivicu.

Zatvorila je oči i stala upijati žurku ostalim čulima. Možda u tome i jeste *suština* njene specijalnosti: bez obzira na to što igra sa ostalima, sve vreme oseća da je jedina stvarna osoba u tom mnoštvu...

Najednom joj se naježi koža na zatiljku, a nozdrve se raširiše. Kroz zadah znoja i smrad prosutog piva jedan drugačiji miris je munjevito vratio u dane kad je bila rugoba, pa pobegla iz grada i prvi put se našla sama u divljini.

Ona namirisa *dim* – na nekome se zadržao miris logorske vatre.

Otvorila je oči. Gradske rugobe ne pale drva, pa čak ni baklje; zabranjeno im je. Na zabavi ne beše drugog osvetljenja do strobo-zraka lebdokugli i napola izašlog meseca.

Miris očito potiče iz Spoljašnjosti.

Tali poče široko da kruži, skrozirajući pogledom gužvu u potrazi za izvorom mirisa.

Niko joj nije upadao u oči. Pred njom beše samo grupa izgubljenih rugoba, koja se rasturala od đuskanja, mahala rukama i prospirala pivo. Niko se nije isticao skladnim kretnjama, samouverenošću i snagom...

Tad ugleda devojkicu.

Plesala je lagano s nekim momkom i napregnuto mu šaputala na uho. Njegovi su se prsti nervozno grčili na njenim leđima, a kretnje im odskakale od ritma muzike – podsetiše je na dvoje klinaca koji se sami za sebe igraju na igralištu. Devojkica je jaknu vezala oko struka, kao da ne haje za zimu, a čitava unutrašnja strana ruke beše joj isprekidana kvadratićima svetlije kože, gde je lepila štitnike za sunce.

Devojkica je dosta boravila napolju.

Kad joj se malo približi, Tali ponovo namirisa sagorelo drvo. Novim, savršenim očima opazi grubu izradu devojkicine majice, satkane od prirodnih vlakana i ručno obrubljene, a onda prepoznaje još jedan neobičan miris... deterđent. Devojkica odeća nije bila načinjena da se posle jednog oblačenja baci na reciklažu; ona je morala da se *pere*, tako što se prvo nasapunja pa onda izudara o stenje u ledenom potoku. Tali primeti i da joj je frizura rđavo oblikovana – kosu joj je neko ošišao metalnim makazama.

„Šefice“, prošaputa ona.

Šaj uzvratilo pospanim glasom. „Zar već, Talić? Baš se *zabavljam*.“

„Mislim da sam našla Dimljanku.“

„Jesi li sigurna?“

„Sto posto. Miriše na opran veš.“

„I ja je sad vidim“, preseče muziku Faustov glas. „Smeđa košulja? Igra s nekim momkom?“

„Aha. I *preplanula* je.“

Začu se iznerviran, rastrojen uzdah, a potom i nekoliko promrmljanih izvinjenja dok se Šaj odvajala od mladića rugobe. „Ima li ih još?“

Dok je poizdalje kružila oko devojke, Tali ponovo osmotri okupljene, nastojeći da uhvati još koji trag dima. „Ne, koliko mi se čini.“

„Meni više niko ne izgleda čudno.“ Faustova glava promače u blizini, jer se i on kretao u krug oko devojke. Taš i Ho su joj presecali put s drugog kraja žurke.

„Šta radi?“, upita Šaj.

„Pleše i...“ Tali zastade, opazivši kako devojka zavlači ruku momku u džep. „Upravo mu je dala nešto.“

Šajin uzdah pređe u kratko siktanje. Do pre nekoliko nedelja Dimljani su u Rugobište unosili samo letke, ali sad su počeli da švercuju nešto mnogo kobnije: tablete pune nanosa.

Nanosi su peglali lezije zbog kojih su lepotani postajali šašavoglavi, pojačavali im brutalnost i sirovi apetit. No, za razliku od drugih lekova koji su izazivali samo prolazne promene, posledice ove tablete bile su trajne. Ti su nanosi zapravo bili gladne, mikroskopski male mašiniće koje su rasle i razmnožavale se, postajući svakog dana sve brojnije. Događalo se da manje srećnima pojedju i zdrav deo mozga. A dovoljna beše samo jedna tableta da izgubiš um.

Tali se uverila kako lek deluje.

„Uхватite je“, naloži Šaj.

Adrenalin preplavi Talin krvotok, njena prisebnost izbrisa dejstvo muzike i kretanja mase. *Prva je* spazila devojku, što znači da je njena dužnost, njena povlastica da je prva ščepa.

Okrenula je prsten na srednjem prstu i utvrdila da je izbacio iglicu. Samo jedan ubod i Dimljanka će se sručiti na pod, obeznanjena kao da se napila. A kad se probudi, nalaziće se u štabu Specijalnih okolnosti, spremna da je odnesu pod nož.

Tali podiđoše žmarci od te pomisli – beše svesna da to znači kako će devojka uskoro postati šašavoglava lepotanka: lepa, predivna i srećna. I krajnje izgubljena.

Mada svakako u boljem stanju nego siroti Zejn.

Tali iz predostrožnosti prstima zakloni iglu da u prolazu nehotice ne ubode neku rugobu. Načini još nekoliko koraka i drugom rukom odgurnu dečka u stranu. „Mogu li ja da uskočim?“, upita.

Momak se izbeči, lice mu se razvuče u kez. „Šta? Ti hoćeš da igraš s njom?“

„U redu je“, reče Dimljanka. „Možda i ona hoće malo.“ Razvezala je jaknu obmotanu oko struka i prebacila je preko rame. Provukla je ruke kroz rukave i stavila ih u džepove, a onda je Tali začula šuškanje plastične kese.

„Ma, samo ti uživaj“, reče dečko, pa se odmaknu korak unazad i zlobno ih odmeri. Kad mu vide izraz na licu, Tali ponovo zabriđe obrazi. Dečko joj se *kezi*, podsmeva se, kao da je ona prosečna pa svako ima pravo da o njoj misli šta hoće – kao da nije specijalna. Maska rugobe od pametne plastike na njenom licu poče da gori.

Ova gluperda umišlja da je Tali tu radi njegove zabave. Moraće da ga uveri u suprotno.

Ona smisli nov plan.

Pritisla je dugme na protivpadnoj narukvici. Signal brzinom zvuka stiže do pametne plastike na njenom licu i rukama, poslušni molekuli počeše da se razgrađuju i maska se u trenu pretvori u prah, razotkrivši njenu okrutnu lepotu. Snažno je trepnula i izbacila kontaktna sočiva, izloživši zimskoj studeni svoje vučje, kao gar crne dužice. Kad je osetila da su joj se krunice na zubima razlabavile, ispljunula ih je pravo momku pod noge, a onda mu uzvratila osmeh, otkrivši svoje oćnjake.

Budući da se čitav preobražaj završio za tili čas, dečko nije stigao ni da bekne.

Ona se osmehnu. „Čisti se, rugobo. A ti“, okrenula se Dimljanki, „vadi te ruke iz džepova.“

Devojka proguta knedlu, a onda raširi ruke u stranu.

Tali oseti kako njene okrutne crte privlače sve više pogleda, primeti da je gomila opčinjena treptavim tetovažama koje su joj prekrivale lice poput crne titrave mrežice. Dovršila je tekst koji su izgovarali prilikom hapšenja: „Ne želim da te povredim, ali hoću ako budem morala.“

„E pa, nećeš morati“, odvrati devojka smireno, a onda načini pokret rukama i okrenu palčeve ka nebu.

„I ne pomišljaj na...“, poče Tali, pa tek tad primeti ispuščenja našivena na devojčinoj jakni – nešto slično remenju bandži-jakne kretalo se sad samo od sebe i obmotavalo oko njenih ramena i butina.

„Dim živi“, prošaputa devojka.

Tali ispruži ruku...

U tom času devojka polete uvis, kao iz sve snage nategnuta pa otpuštena gumica. Tali rukom uhvati vazduh. Zablenu se u nebo, otvorenih usta. Devojka je nastavila da se penje. Baterije bandži-jakne behu tako podešene da je ispale u vazduh i dok stoji.

Ali zar se neće tako naprosto strmeknuti na zemlju?

Tad primeti kako se preko mračnog neba nešto kreće. S ivice šume žurku nadleteše dve lebdodaske; na jednoj se vozio Dimljanin obučen u grubu kožnu odeću, a druga beše prazna. Na vrhuncu devojčinog leta on joj pruži ruku, gotovo i ne usporivši dok ju je iz vazduha povlačio na praznu lebdodasku.

Tali se strese kad prepozna Dimljaninovu jaknu, kožnu i rukom šivenu. I pored zaslepljujuće svetlosti lebdokugle, svojim specijalnim vidom ona razazna ožiljak na mladićevoj obrvi.

Dejvid, zaključii.

„Tali! Gore!“

Šajina naredba trgnu je iz omamljenosti, skrenu joj pažnju na još nekoliko lebdodasaka koje fijuknuše tik iznad glava okupljenih. Primetila je da i njena protivpadna narukvica odgovara na približavanje daske, pa je blago savila kolena, spremajući se da u pravi čas naskoči na nju.

Gužva poče da se razmiče, svi prisutni ostadoše zabezeknuti Talinim okrutno lepim licem i devojčinim iznenadnim uzletom – samo dečko koji je plesao s Dimljankom pokuša da ščepa Tali. „Ona je specijalka! Pomozite im da pobegnu!“

Krenuo je rukom da je uhvati, ali presporo i trapavo, pa Tali samo zamahnu neupotrebljenom injekcijom i ubode ga u dlan. Dečko trgnu ruku, da bi časak-dva tupavo buljio u nju, a onda se skljkao na zemlju.

Nije još ni dotakao tlo, a Tali se već obrela u vazduhu. Držeći se rukama za grguravu lebdodasku, prebacila je prvo jednu nogu na gazište, a onda lagano i čitavo telo.

Šaj je već letela na svojoj dasci. „Pokupi ga, Ho!“, naredi ona, pokazujući na onesvešćenu rugobu, nakon čega se i njena maska raspade u prah. „Ostali za mnom!“

Tali je hrlila napred. Studeni vetar ju je šibao po golom licu, a ledeni bojni poklič joj je narastao u grlu dok ju je stotine potpuno zapanjenih lica gledalo sa zemlje zalivene prosutim pivom.

Dejvid beše jedan od vođa Dimljana – najbolji ulov kome su se sekači mogli nadati te zimske noći. Beše neverovatno da se usudio kročiti u grad i zato je Tali rešila da se pobrine da ga više nikad ne napusti.

Vijugala je između bleštavih lebdokugli, pa se vinula iznad šume. Vid joj se brzo priviknu na tamu i ona spazi dvoje Dimljana na jedva stotinak metara ispred sebe. Leteli su nisko, nagnuti napred kao surferi kad zajašu strmi talas.

Stekli su prednost, ali Talina daska je specijalna – u gradu nema bolje. Potera je napred, češući u letu njenim prednjim delom vrhove krošanja šamarane vetrom i munjevito ih razbijajući na ledene gromuljice.

Tali nije zaboravila da je upravo Dejvidova majka izmislila nanose, te mašinicu koje su Zejnov mozak dovele u stanje u kome se i sad nalazi. A nije zaboravila ni da je baš Dejvid pre nekoliko meseci namamio Šaj u divljinu, zaveo prvo nju pa potom i Tali, učinio sve što može da im razori drugarstvo.

Specijalci ne zaboravljaju svoje neprijatelje. Nikad.

„Sad si moj“, izusti.

LOVCI I PLEN

„Raziđimo se“, reče Šaj. „Ne dozvolite im da zalome prema reci.“

Tali zaškilji zbog naleta vetra i pređe jezikom preko zašiljenih vrhova ogoljenih zuba. Njena sekačka daska imala je i spreda i pozadi uzletne propelere, elise koje su joj svojim kruženjem omogućavale da leti i izvan grada. Zato će staromodne dimljanske daske popadati kao kamenje čim pređu magnetnu rešetku ispod grada. Eto šta donosi život u Spoljašnjosti: opekotine od sunca, ujede insekata i zastarelu tehnologiju. Dvoje Dimljana će ubrzo morati da krenu prema reci i dokopaju se metalnog nanosa na njenom dnu.

„Šefice? Da pozovem pojačanje iz kampa?“, upita Fausto.

„Predaleko su da bi stigli na vreme.“

„A šta je s doktorkom Kejbl?“

„Zaboravi na nju“, kaza Šaj. „Ovaj fazon će sekači izvesti sami. Nismo valjda ludi da redovnim specijalcima pružimo priliku da poberu naša priznanja.“

„I to posebno ovaj put, šefice“, reče Tali. „Onaj tamo je Dejvid.“

Nastupi duga stanka, a onda se mrežom pronese Šajin smeh oštar kao britva, od čega Tali podidoše ledeni žmarci niz kičmu. „Aha, tvoj stari dečko!“

Tali stegnu zube od hladnoće, a stomak joj se na teren uskomeša zbog silnih sramnih dramatičnih zbivanja koja je preživela kao rugoba. Taj stari osećaj krivice iz nekog razloga nikad nije do kraja izbledeo. „Koliko se ja sećam, šefice, on je bio i tvoj dečko.“

Šaj se samo ponovo nasmeja. „Pa, izgleda da nas obe čeka izmirenje starih računa. Ne zovi nikoga, Fausto, ma šta da se desi. Ovaj dečko je naš.“

Tali nabaci odlučan izraz, ali joj se čvor u stomaku zadrža. Šaj i Dejvid su bili zajedno u Dimu. Kad je Tali stigla, Dejvidu se ona više dopala, pa su tada ljubomora i potreba za pažnjom, inače odlike rugoba, kao i obično napravile darmar. Ni nakon što je Dim uništen – a Tali i Šaj postale izgubljene šašavoglave lepotanke – bes koji je Šaj osećala zbog te izdaje nikad nije iščileo.

Trebalo bi da su ti bajati dramatični događaji izgubili sav značaj sad kad su postale specijalke. Ipak, kad Tali shvati da je njenu ledenost uzdrimalo to što je videla Dejvida, posumnja da je Šajin bes možda i dalje duboko zakopan.

Možda će kad ga zarobe jednom zasvagda staviti tačku na te međusobne razmirice. Ona duboko udahnu i nagnu se napred da potera dasku što brže.

Primicali su se ivici grada. Zeleni pojas naglo su smenila prigradska naselja s redovima dosadnih kuća, u kojima su zreli lepotani gajili svoje mališane. Dvoje Dimljana je spustilo daske do same ulice i žurno skretalo iza oštih ćoškova, sagnutih kolena i odručениh ruku.

Tali ulete za njima u prvu oštru okuku, i dok se pokretala i izvijala telo, lice joj se raširi u osmeh. Dimljani su i ranije ovako uspevali da im umaknu. Redovni specijalci u šugavim lebdomobilima mogu da razviju veliku brzinu samo ako se kreću

pravo. Ali sekači su *specijalni* specijalci: pokretni isto koliko i Dimljani, a ništa manje ludi.

„Drži ih na oku, Talić“, poruči joj Šaj. Ostali behu dosta zaostali za njima.

„Nema problema, šefice.“ Tali je klizila iznad uzanih ulica, na jedva metar od betona. Sva sreća te zreli lepotani nikad ne izlaze ovako kasno – dovoljno bi bilo da u prolazu zakači daskom slučajnog prolaznika i pretvorila bi ga u kašu.

Kretanje po tesnom prostoru nije usporilo Talinu lovinu. Znala je još iz vremena kad su živeli u u Dimu da Dejvid odlično leti, kao da je rođen na lebdodasci. A i devojka je verovatno imala dovoljno prilike da vežba po uličicama Zardalih Ruševina, prastarog avetinjskog grada iz koga su Dimljani organizovali svoje upade u grad.

Samo što je Tali sad specijalna. Dejvidovi refleksi nisu ni prineti njenim, a nema te vežbe koja može nadomestiti činjenicu da je on prosečan: biće koje je stvorila priroda. A Tali je *napravljena* za ovo – ili, bolje reći, *prepravljena* – da goni neprijatelje grada i privodi ih pravdi. I da štiti prirodu od uništenja.

Grabeći sve brže, uletela je u tešku krivinu, odvalila ćošak usnule kuće i sasvim spljeskala oluk. Toliko se već primakla Dejvidu da je čula škripu njegovih prijanjajućih donova dok premešta patike po dasci.

Još nekoliko sekundi i mogla bi skočiti na njega i ščepati ga, a kad se strmoglave s daske, njene će ih protivpadne narukvice zadržati cimanjem za ruke, a možda im i iščaiti ramena. Pri ovoj brzini će čak i njeno specijalno telo verovatno osetiti bar neke posledice pada, što samo znači da bi se obično ljudsko telo moglo razbiti na sto bezveznih načina...

Ona stegnu pesnice, ali ipak malčice uspori dasku. Moraće da pređe u napad na otvorenom. Na kraju krajeva, nije joj namera da ubije Dejvida. Ona samo želi da ga vidi ukroćenog,

pretvorenog u šašavoglavog, izgubljenog lepotana, i da ga jednom zasvagda izbací iz svog života.

U sledećoj oštroj krivini on ugrabi priliku da se osvrne i Tali uoči kad mu se na licu ukaza prepoznavanje. Mora da je doživeo ledeni šok kad je ugledao njene nove, okrutne lepotske crte.

„Tako je, momče, ja sam“, prošaputa ona.

„Olabavi malo, Talić“, reče Šaj. „Strpi se do ivice grada. Samo ga prati u stopu.“

„Važi, šefice.“ Tali zaostade još malo, zadovoljna što Dejvid zna ko mu je za petama.

Jureći tako vrtoglavom brzinom, ubrzo stigoše do fabričkog pojasa.

Svi se podigoše da izbegnu automatizovane kamione za isporuku robe, koji su tutnjali kroz mrak, očitavajući naranđastim svetlima sa svoje donje strane putokaze na drumu koji su ih navodili do odredišta. Ostalo troje sekača razdvojiše se iza nje i zatvoriše Dimljanima svaku odstupnicu.

Pošto je bacila pogled na zvezde i izvela brzu računicu, Tali zaključí da se Dimljani i dalje udaljavaju od reke, hitajući pravo u susret izvesnom zarobljavanju na kraju grada.

„Nešto mi tu smrdi, šefice“, kaza ona. „Zašto nije ni pokušao da stigne do reke?“

„Možda se izgubio. On je ionako sav bezvezan, Talić. Ni nalik onom hrabrom momku kakvog ti pamtiš.“

Tali preko mreže začu tih smeh i obrazi joj buknuše. Zašto se svi ponašaju kao da ona i dalje nije prebolela Dejvida? A on je samo najobičnija rugoba. Mada je, istini za volju, ipak pokazao *izvesnu* hrabrost kad se tako ušunjao u grad... i pored toga što je taj potez prilično glup.

„Možda idu ka Tragu“, reče Fausto.

Trag, veliki zabran sa spoljašnje strane Naboraništa, beše jedno od onih mesta gde su zreli lepotani voleli da odlaze u šetnje i da glume da su u prirodi. Iako je delovao divlje, i dalje si mogao pozvati lebdomobil da te pokupi čim se malo umoriš.

Možda su umislili kako mogu pobeći pešice. Zar Dejvid ne shvata da sekači mogu leteti i izvan gradske zone? I videti u mraku?

„Da napadnem?“, upita Tali. Mogla bi, dok su još u fabričkom pojasu, povući Dejvida s daske a da ga pri tom ne ubije.

„Opusti se, Tali“, odvratí Šaj mirno. „Naređujem ti. Mreža se završava na koju god stranu da krenu.“

Tali stegnu pesnice, ali se ne pobuni.

Šaj je specijalna duže od svih njih. Imala je toliko leden um da je praktično samu sebe pretvorila u specijalku – ili se barem osvestila – izlečivši se od lepotanske šašavoglavosti samo tako što je ostrim nožem zasecala kožu. Ona je zaslužna i za postizanje dogovora s doktorkom Kejbl, kojim je sekačima omogućeno da sami izaberu način na koji će uništiti Novi Dim.

Otud je Šaj njihova šefica, te zapravo nema ničeg lošeg u tome da se povinuje njenim naređenjima. Ionako je ledenije nego da sama razmišlja, jer od toga može samo da zaboli glava.

Ispod njih se pojaviše uredna imanja Naboraništa. Preletali su gole baštenske parcele, koje su čekale da ih pozni lepotani zasade prolećnim cvećem. Dejvid i njegova drugarica spustiše se skoro do same zemlje; leteli su najniže što mogu kako bi podizači u daskama što bolje koristili podršku mreže.

Kad primeti da su se dodirnuli prstima dok su preletali nisku ogradu, Tali se zapita jesu li par. Dejvid je verovatno pronašao novu Dimljanku kojoj će uništiti život.

A to mu inače najbolje ide od ruke: smuca se unaokolo i vrbuje rugobe da beže iz grada, puni glave najbolje i najpametnije